

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 300/2025-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Želiezovce, proti postupu Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 2Tos/10/2025 a jeho uzneseniu z 27. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 141 ods. 1 ústavy, čl. 144 ods. 1 ústavy, svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 13 a čl. 14 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2Tos/10/2025 a jeho uznesením z 27. februára 2025. Navrhuje priznať mu finančné zadosťučinenie 2 500 eur. Zároveň navrhuje ustanoviť mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Levice uznesením sp. zn. 3PP/40/2024 zo 17. decembra 2024 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) podľa § 66 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Trestného zákona zamietol sťažovateľov návrh na podmienene prepustenie z výkonu úhrnného trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/88/2020 z 30. marca 2021, právoplatným 15. septembra 2022, vo výmere dvadsiatich mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. O sťažovateľovej sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu krajský súd rozhodol

uznesením č. k. 2Tos/10/2025-114 z 27. februára 2025 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu a jemu predchádzajúcemu postupu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta:

- a) krajský súd založil odôvodnenie svojho rozhodnutia len na jeho trestnej minulosti, ako to spravil aj okresný súd. Arbitrárne pritom prevzal závery riaditeľa ústavu. Bez ohľadu na jeho správanie sa vo výkone trestu odňatia slobody mu tak bola odňatá možnosť na jeho podmienené prepustenie. V tejto súvislosti odkazuje na závery nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 36/2022-21 z 24. mája 2022;
- b) krajský súd bagatelizoval časť uplatnených sťažnostných námietok a s časťou z nich sa vysporiadal arbitrárne;
- c) krajský súd odobril postup ustanovenia mu právneho zástupcu bez náhodného elektronického výberu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie práv podľa bodu 1 tohto uznesenia postupom krajského súdu a jeho uznesením z 27. februára 2025 o zamietnutí sťažovateľovej sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

5. Keďže sťažovateľ nie je zastúpený advokátom [§ 34 ods. 1 a § 43 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], ústavný súd pred tým, ako sa začal zaoberať podstatou ústavnej sťažnosti, skúmal, do akej miery nedostatok právneho zastúpenia bráni jej kvázimeritornému prejednaniu. Berúc do úvahy skutočnosť, že ústavná sťažnosť obsahuje, odhliadnuc od nedostatku právneho zastúpenia (o ustanovenie právneho zástupcu žiada, pozn.), všeobecné, ako aj osobitné náležitosti požadované zákonom o ústavnom súde, ústavný súd uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, a tým aj k ochrane práv a slobôd fyzickej osoby, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou jeho rozhodovacej činnosti (k tomu pozri aj II. ÚS 51/2017, II. ÚS 782/2014), vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, vymedzil predmet predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti a v tom rozsahu aj pristúpil k jej predbežnému prerokovaniu (m. m. I. ÚS 193/2024).

6. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) vo všeobecnosti uznáva veľmi vysokú mieru autonómie všeobecného súdu pri rozhodovaní o splnení podmienok na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, je však povolaný zasiahnuť v takých prípadoch, ak je zvolený výklad všeobecných súdov výrazom zjavného faktického omylu či logického excesu, čím sa vybočuje zo zásad spravodlivého procesu (m. m. nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 715/04 z 1. decembra 2005 a sp. zn. I. ÚS 2201/16 z 3. januára 2017). Takáto situácia by mohla nastať, ak by všeobecné súdy rozhodovali na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a svoje rozhodnutie by založili

iba na informáciách z doby odsúdenia sťažovateľa (m. m. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 611/2000 z 22. marca 2001), ak svoje závery riadne a presvedčivo neodôvodnili a ak prognózu vedenia riadneho života posudzovali iba na základe minulého správania sťažovateľa, resp. okolnostiach vzťahujúcich sa na povahu a závažnosť spáchaného trestného činu (m. m. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1735/10 z 12. mája 2011).

7. Ústavný súd akcentuje, že zmysel podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie bol odsúdený automaticky podmiennečne prepustený po uplynutí stanovenej doby bez zreteľa na účel trestu (m. m. IV. ÚS 53/08). V tejto súvislosti zdôrazňuje, že z ústavy nevyplýva základné právo na to, aby bolo žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovené (m. m. III. ÚS 355/2021). Posúdenie splnenia zákonných podmienok podmieneného prepustenia je vecou sudcovskej úvahy. Uvedenému nasvedčuje aj samotná formulácia § 66 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého súd *môže* odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak sú na to splnené tam uvedené podmienky.

8. Z Trestného zákona (§ 66 a nasl.) možno vyvodiť tri podmienky podmieneného prepustenia, a to ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie; môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život a vykonanie časti trestu. Pri rozhodovaní o podmienenom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva (m. m. I. ÚS 509/2022).

9. Podmiennečné prepustenie je namieste len vtedy, ak vzhľadom na účel trestu a na ďalšie okolnosti, ktoré môžu mať z týchto hľadísk význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy. Očakávanie, že páchatel povedie po podmienenom prepustení riadny život, musí byť dôvodné a založené na všestrannom zhodnotení páchatelovej osobnosti a doterajšieho pôsobenia výkonu trestu, ako aj možností jeho nápravy a osobných pomerov (m. m. ÚS ČR IV. ÚS 2898/21 zo 14. decembra 2021).

10. Podstatou sťažovateľovej argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že všeobecné súdy dostatočne neposúdili ním uplatnené argumenty a jeho žiadosť o podmiennečné prepustenie bola vybavená len so zreteľom na jeho trestnú minulosť.

11. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu v prvom rade zistil, že krajský súd sa stotožnil so závermi uznesenia okresného súdu, ktorý považoval za splnenú formálnu podmienku na podmiennečné prepustenie sťažovateľa na slobodu (vykonal viac ako 1/2 z výmery uloženého trestu odňatia slobody), ako aj materiálnu podmienku spočívajúcu v tom, či sťažovateľ svojím správaním vo výkone trestu odňatia slobody preukázal polepšenie (v zmysle hodnotenia odsúdeného ústavom je jeho vystupovanie na požadovanej úrovni, plní a rešpektuje príkazy a nariadenia, bol disciplinárne odmenený a je pracovne zaradený). Krajský súd nepovažoval za naplnenú druhú materiálnu podmienku na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, t. j. že sa od sťažovateľa môže očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a to v súlade s právnymi, morálnymi a etickými normami spoločnosti. Doplnil, že v okolnostiach dotknutej veci *„posudzoval (nielen subjektívne) všetky okolnosti súvisiace s osobou odsúdeného, jeho osobné a charakterové vlastnosti, celkový postoj k spoločenským normám, celý doterajší život, povahu a charakter trestnej činnosti, pre ktorú je vo výkone trestu, na počet spáchaných skutkov*

a tiež na to, či sa zbavil všetkých záporných vlastností a sklonov, ktoré ho viedli k trestnej činnosti, pre ktorú bol odsúdený“.

12. Z odôvodnenia krajského súdu je zrejmé, že najväčší priestor pri posúdení nesplnenej druhej materiálnej podmienky na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody venoval predovšetkým sťažovateľovej trestnej minulosti. Osobitne akcentoval jeho devätnásť súdnych trestaní za rôznorodú, najmä majetkovú trestnú činnosť spáchanú v relatívne krátkych časových obdobiach, ktorú podrobne popísal (s. 8 a 9 napadnutého uznesenia). Za tú mali byť sťažovateľovi ukladané prevažne nepodmiennečné tresty odňatia slobody (v minulosti už v priebehu plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia spáchal znovu trestný čin), ktoré podľa sťažnostného súdu dosiaľ nenaplnili svoj účel, keďže sa sťažovateľ chronicky a opakovane dopúšťa najmä trestnej činnosti, a to aj mimo územia Slovenskej republiky, t. j. ide o špeciálneho recidivistu. Túto časť odôvodnenia krajský súd pomenoval podrobne a zrozumiteľne podporil stanoviskom ústavu na výkon trestu odňatia slobody, t. j. k popísanej trestnej minulosti pristúpilo aj hodnotenie odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody, z ktorého vyplynula menej priaznivá resocializačná prognóza (stredne riziko recidívy, podmiennečné prepustenie nebolo ústavnou odporúčené; s. 8 a 9 uznesenia krajského súdu). Ďalej sa dotkol aj otázky závažnosti jeho trestnej činnosti, a to v akom ústave (z pohľadu zaradenia) výkon trestu odňatia slobody vykonáva (s. 10 uznesenia krajského súdu, pozn.). Následne dospel k záveru, že napriek sťažovateľovej snahe o nápravu v ústave ešte nemožno konštatovať, že si dôsledne uvedomil následky svojho konania a čiastočný výkon trestu, ktorý aktuálne vykonáva, mal na neho dostatočný prevýchovný vplyv, t. j. doterajší výkon trestu odňatia slobody nebol dostatočný na nápravu odsúdeného do tej miery, že by bolo možné očakávať, že v prípade prepustenia na slobodu povedie riadny život.

13. Ústavný súd k predmetnému odôvodneniu uvádza, že pokiaľ sa očakávanie toho, či odsúdený v budúcnosti povedie riadny život, odvodzuje od prítomnosti (teda od súčasného správania odsúdeného vo výkone trestu), ale v určitej miere aj retrospektívne, t. j. pohľadom na trestnú minulosť odsúdeného, okolnosti spáchania trestného činu a pod. (m. m. I. ÚS 348/2019), predmetný postup zodpovedá účelu § 66 Trestného zákona. Ak sa sťažovateľovi javí, že uznesenie krajského súdu je založené len na jeho trestnej minulosti bez ohľadu na jeho správanie vo výkone trestu odňatia slobody, v nadväznosti na čo mu bola odňatá možnosť na jeho podmiennečné prepustenie, tejto argumentácii nie je možné prisvedčiť absolútne. Sťažovateľova trestná minulosť bola rozhodujúcou, no nie jedinou skutočnosťou, ktorou sa krajský súd zaoberal (pozri bod 11 a 12 tohto uznesenia, pozn.). Jednoznačne pritom zohľadnil aj sťažovateľovo správanie vo výkone trestu odňatia slobody.

13.1. Krajskému súdu je ale potrebné zásadne vytknúť, že explicitne nereagoval na sťažovateľov poukaz na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa práve posudzovania trestnej minulosti odsúdených v súvislosti s podmiennečným prepustením z výkonu trestu odňatia slobody (akcent na judikatúru zo strany sťažovateľa vyplýva priamo zo s. 5 uznesenia krajského súdu, pozn.), ako aj prípadnej možnosti jeho budúceho zamestnania, ako okolnosti, ktorú je potrebné v rámci splnenia podmienok predpokladu vedenia riadneho života hodnotiť. Ústavný súd (nielen) v ostatných rokoch vo svojej judikatúre opakovane (priamo alebo sprostredkovane odkazmi na inú judikatúru) podrobne precizoval, aké okolnosti (kritériá) musí všeobecný súd hodnotiť pri skúmaní splnenia zákonných predpokladov na podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, aby ich rozhodnutia bolo možné považovať za ústavne udržateľné (napr. I. ÚS 348/2019,

I. ÚS 588/2023, I. ÚS 509/2022, I. ÚS 36/2022, nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 1804/21 a pod.). Tieto okolnosti súdy nemusia hodnotiť výlučne v prospech odsúdených, ale musia sa nimi zaoberať, môžu ich vzájomne porovnávať, pomerovať, uprednostniť jedno kritérium (skupinu kritérií) pre iným (inou skupinou), všetky odmietnuť alebo každé jedno z nich uznať. Jediné, čo všeobecné súdy v tejto súvislosti nemôžu, je tieto ignorovať (ako to súd čiastočne urobil v prejednávanej príhode), keďže v takom prípade sa vystavujú nebezpečenstvu kasačnej intervencie ústavného súdu.

13.2. Ústavný súd totiž neposudzuje splnenie podmienok na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody samostatne a nezávisle od všeobecného súdu, v takom prípade by totiž plnil jeho úlohu či úlohu opravnej inštalácie. Ústavný súd je nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) a jeho úlohou je spravidla posúdiť, ako si s predmetnou otázkou poradil všeobecný súd a či pri jej riešení nezasiahol do sťažovateľových základných práv a slobôd. Ak súdy rezignujú na svoju úlohu, ústavný súd odmieta nahrádzať ich činnosť, a to ani prostredníctvom uplatňovania princípu racionality v konaní o ústavných sťažnostiach.

14. V okolnostiach sťažovateľovej veci však identifikovaný nedostatok nedosiahol takú ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá by mu umožňovala po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie dospieť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa. Je totiž potrebné brať do úvahy celkový kontext krajským súdom popísaných skutočností, ktorý napriek vytýkanému nedostatku logicky opodstatňoval ním vyslovený záver. V sťažovateľovom prípade prevážila legitímna potreba ochrany spoločnosti (po zhodnotení v bode 11 a 12 tohto uznesenia uvedených skutočností, pozn.) pred ním ako páchatelom trestnej činnosti a bolo v záujme dovŕšenia nápravy sťažovateľa a splnenia účelu uloženého trestu odňatia slobody, aby tento ďalej vykonával. Ústavný súd už vo svojej rozhodovacej činnosti odobril ako ústavne udržateľný záver všeobecného súdu, ktorý pri svojich úvahách vychádzal nielen z počtu právoplatných odsúdení sťažovateľa, jeho mnohonásobnej rôznorodnej recidívy spočívajúcej v páchaní úmyselnej trestnej činnosti, ale aj z osobnostnej rezignácie sťažovateľa na nápravu, ktorej exemplárnym príkladom bolo páchanie trestnej činnosti v minulosti. Všetky tieto skutočnosti nepreukazovali podľa príslušného súdu polepšenie/nápravu sťažovateľa, a teda neposkytovali v rozumnej miere odôvodnený predpoklad vedenia riadneho života v čase po jeho „predčasnom“ prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, ale, naopak, podporovali záver o potrebe preferencie preventívnej funkcie výkonu trestu odňatia slobody (nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 463/97 z 23. apríla 1998, sp. zn. IV. ÚS 144/05 z 29. augusta 2005 či sp. zn. III. ÚS 68/04 z 9. júna 2005).

15. Ústavný súd nenašiel ani dôvod na prisvedčenie sťažovateľovmu tvrdeniu týkajúcemu sa arbitrárneho vysporiadania sa krajského súdu s jeho sťažnostnými námietkami (či ich bagatelizovania), ktorým sa krajský súd osobitne venoval na s. 11 a 12 napadnutého uznesenia.

16. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v napadnutom uznesení aplikoval s vecou súvisiace právne predpisy, pri ich aplikácii sa neminul s ich účelom a zmyslom, ktoré sledujú, a svoje tvrdenia odôvodnil skutkovými okolnosťami tak, že tým vytvoril preskúmateľné a odôvodnené rozhodnutie bez znakov svojvôle. Napokon krajský súd v spojení s okresným súdom nebol povinný vyhovieť návrhu sťažovateľa, bol len povinný vysvetliť a zdôvodniť mu, na základe čoho dospel k prijatým záverom. Podľa názoru ústavného súdu si krajský súd túto úlohu splnil, a tým si zaslúžil

svoju pozíciu orgánu, ktorý je v prvom rade povinný poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa. Napriek uvedenému neostáva v úzadí potreba vyčerpávajúceho a relevantným námietkam sťažovateľov zodpovedajúceho odôvodnenia všeobecných súdov.

17. Pre úplnosť ústavný súd považuje za potrebné dať do pozornosti, že v danej veci neopustil ustálené judikatúrne východiská definované v minulosti v rámci svojej rozhodovacej činnosti v súvislosti s prieskumom ústavných sťažností podľa čl. 127 ústavy v obdobných veciach, v ktorých ústavný súd napokon vyhovel sťažovateľom napádajúcim rozhodnutia všeobecných súdov týkajúce sa žiadostí o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (pozri napr. I. ÚS 36/2022, I. ÚS 250/2023) a ktoré sú aj naďalej aktuálne, avšak pri zohľadnení individuálnych okolností veci sťažovateľa v konečnom dôsledku prevážil princíp racionality. Vzhľadom na všetky dosiaľ uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol túto časť ústavnej sťažnosti (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 14 dohovoru) z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

18. Osobitne k namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd uvádza, že sťažovateľ vidí jeho porušenie v tom, že podaná sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd, nepredstavovala účinný prostriedok nápravy. Ústavný súd konštatuje, že právo na účinný právny prostriedok nápravy (opravný prostriedok) sťažovateľovi odopreté nebolo, keďže po podaní sťažnosti sťažovateľom krajský súd uznesenie okresného súdu preskúmal, pričom uznesenie krajského súdu vyhodnotil ústavný súd ako ústavne akceptovateľné. Obsahom práva na účinný opravný prostriedok nie je automaticky nárok, aby výsledok konania zodpovedal predstave sťažovateľa. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania aj v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

19. Ako zjavne neopodstatnenú ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť aj v časti, v ktorej bolo namietané porušenie čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Prvé dva články totiž upravujú postavenie a činnosť súdov a sudcov, pričom žiadne pochybenie v súvislosti s uvedenými ustanoveniami ústavy neboli tvrdené. Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 6 dohovoru namietaným postupom a uznesením krajského súdu, ústavný súd ju v súlade s konštantnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva kvalifikoval ako zjavne neopodstatnenú vzhľadom na neaplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na „konanie o podmienené prepustenie“. Toto konanie sa totiž netýka rozhodnutia o „trestnom obvinení“ a ani o „občianskych právach a záväzkoch“ (pozri napr. rozhodnutia vo veciach: Plischke c. Rakúsko zo 7. 3. 1964, X. c. Rakúsko z 23. 5. 1966, X. c. Rakúsko z 19. 7. 1966, X. c. Spojené kráľovstvo 13. 7. 1970, Helmut Aldrian c. Rakúsko zo 7. 5. 1990).

20. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá [podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní

pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené (bod 2 výroku uznesenia).

21. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 7. mája 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu